# Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2025, sp. zn. 8 Tz 25/2025, ECLI:CZ:NS:2025:8.TZ.25.2025.1

**Číslo:** 41/2026

**Právní věta:**

Základním předpokladem vydání trestního příkazu samosoudcem je zjištění, že důkazy opatřenými v přípravném řízení byl spolehlivě prokázán skutkový stav odůvodňující zvolenou právní kvalifikaci skutku.

Samosoudce proto nemůže vydat trestní příkaz a uznat obviněného vinným trestným činem spáchaným z nedbalosti [např. přečinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 217 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku], byla-li na něj podána obžaloba pro úmyslný trestný čin [např. pro zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku], aniž by s ohledem na obsah trestního spisu upravil popis skutku obsažený v obžalobě, z něhož jednoznačně vyplývá úmyslná forma zavinění.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 10.12.2025

**Spisová značka:** 8 Tz 25/2025

**Číslo rozhodnutí:** 41

**Číslo sešitu:** 8

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Trestní příkaz

**Předpisy:** § 314e odst. 1 tr. ř.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky v neprospěch obviněného A. K. a současně ve prospěch poškozeného S. S. E. proti pravomocnému trestnímu příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, vyslovil, že pravomocným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl porušen zákon ve prospěch obviněného v ustanovení § 314a odst. 1 tr. ř. a § 314e odst. 1 tr. ř. (ve znění účinném ke dni rozhodnutí).*

**Odůvodnění:**

1. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl

obviněný uznán vinným přečinem legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Uvedeného přečinu se podle skutkového zjištění dopustil tím, že (ve stručnosti) jako jediný jednatel společnosti S., s. r. o., kterým byl v době od 17. 7. 2018 do 26. 7. 2019, založil bankovní účty této společnosti č. XY a č. XY a jako jejich jediný disponent si od celkem třech poškozených [S. S., J. S., S. S.] nechal na tyto účty zaslat finanční prostředky v celkové výši 728 749,50 Kč, které následně vybral v hotovosti prostřednictvím platebních karet č. XY a č. XY, jejichž byl jediným oprávněným držitelem, přičemž uvedené finanční prostředky byly vylákány neznámým pachatelem vystupujícím pod jménem T. S. v roli právního zastoupení společnosti S., s. r. o., tak, že poškozené osoby S. S., S. S., J. S. uvedl v omyl na základě na dálku vedené komunikace, když poškozené přesvědčil, že pouze na základě osobních informací a uzavření smluv mezi poškozenými a společnosti S., s. r. o., pro ně zprostředkuje občanství nebo povolení k pobytu v Belgii a České republice, přičemž toto nebylo a ani reálně nemohlo být uskutečněno, čímž naplnil všechny znaky přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku; a obviněný A. K. musel být nejméně srozuměn s tím, že tyto finanční prostředky mohou být výnosem z trestné činnosti, neboť neexistoval reálný legální důvod, aby bankovní účty společnosti S., s. r. o., byly kreditovány takovými finančními prostředky, a byl nejméně srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem spočívající v ochraně cizího majetku, když nechal na účet převést a následně z účtu vybral v hotovosti finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, když jednatel má povinnost se vždy a za každých okolností chovat a postupovat jako řádný hospodář, být vůči společnosti loajální, čímž porušil povinnost uvedenou v § 51 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích „Pečlivě a s potřebnými znalostmi jedná ten, kdo mohl při podnikatelském rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace; to neplatí, pokud takové rozhodování nebylo učiněno s nezbytnou loajalitou“. Za výše popsané jednání mu byl uložen podle § 217 odst. 3 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 314e odst. 2 tr. ř. trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací na dobu 36 měsíců a podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku rovněž trest vyhoštění z území České republiky na dobu 36 měsíců. Vzhledem k tomu, že proti výše uvedenému trestnímu příkazu nebyl ze strany státního zástupce ani obviněného podán odpor, trestní příkaz nabyl právní moci (dne 20. 2. 2024).

2. Proti výše uvedenému trestnímu příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, podal v neprospěch obviněného a ve prospěch poškozeného S. S. E. ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona. V podané stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti jednak poukázal na postup orgánů činných v trestním řízení před vydáním předmětného trestního příkazu, jeho vydání a následný postup poškozeného i postup soudu po vydání tohoto trestního příkazu. Ve stížnosti pro porušení zákona odkazuje na celou řadu ustanovení trestního řádu a trestního zákoníku, která správně měla být vzata soudem při zvažování aplikace trestního příkazu v úvahu, a na ustanovení, která případně byla soudem v daném trestním příkazu porušena. Ve vazbě k právní kvalifikaci jednání obviněného pak zdůrazňuje, že „na predikativní trestný čin a jemu následující legalizaci výnosů z trestné činnosti je nutno dle konstantní judikatury nahlížet jako na dva samostatné skutky, přičemž jednočinný souběh mezi těmito je vyloučen a půjde tak zásadně o souběh vícečinný (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2017, sp. zn. 4 Tdo 814/2017, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2023, sp. zn. 3 Tz 28/2022). Skutková podstata legalizace výnosů z trestné činnosti postihuje jednání následující po spáchání zdrojové trestné činnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 7. 2008, sp. zn. 11 Tdo 652/2008, či ze dne 3. 6. 2020, sp. zn. 6 Tdo 413/2020). Jde tak o nový a zcela jiný skutek, který není totožný s predikativním trestným činem, z něhož je výnos z trestné činnosti získáván. Dále uvedl, že legalizace výnosů z trestné činnosti musí časově navazovat na zdrojovou trestnou činnost (v této souvislosti bývá hovořeno o tzv. *post factum*); (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 5 Tdo 591/2021). Ustanovení § 216 tr. zákoníku upravující trestný čin úmyslné legalizace výnosů z trestné

činnosti obsahuje dvě základní skutkové podstaty, z nichž první obsažená v odst. 1 fakticky inkorporuje dřívější skutkovou podstatu trestného činu podílnictví dříve obsaženou v § 214 tr. zákoníku (zrušeném k 1. 2. 2019 novelou č. 287/2018 Sb.). Druhá skutková podstata obsažená v odst. 2 poté postihuje mj. vlastní tzv. „samopraní“, tj. dopadá na případy, kdy pachatel predikativního trestného činu je vzhledem k jednání po dokonání tohoto trestného činu postižen též jako „legalizátor“. Lze proto konstatovat, že podle § 216 odst. 2 tr. zákoníku se má postihovat nový skutek, odlišný od původního predikativního trestného činu, z něhož výnos z trestné činnosti pochází. Jde totiž o zcela nový typ poměrně závažného deliktu, který zasluhuje potrestání, a to i v případě, že se jej dopustí sám pachatel predikativního trestného činu, v němž tato navazující trestná činnost není zahrnuta a tzv. spolupotrestána. Tímto proto nedochází k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť není v prvé řadě vůbec dán prvek idem z uvedené zásady (tj. totéž, týž skutek, týž trestný čin) (srov. opět usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 5 Tdo 591/2021)“. Vedle výhrad, které vznesl ministr spravedlnosti k právní kvalifikaci, kterou soud nesprávně aplikoval, argumentoval dále tím, že došlo k porušení zákona rovněž v neprospěch poškozeného S. S. E., který se řádně a včas připojil s nárokem na náhradu škody, neboť soud při vydání předmětného trestního příkazu nerespektoval ustanovení § 314f odst. 1 písm. e) tr. ř. Ministr spravedlnosti uvedl, že chybějící výrok v trestním příkazu nelze považovat za zjevnou nesprávnost, kterou lze opravit postupem podle § 314f odst. 3 tr. ř. (jak se dožadoval poškozený prostřednictvím svého zmocněnce), to však nic nemění na tom, že podle ministra spravedlnosti nebylo možno na uplatněný nárok poškozeného nereagovat, a pokud tedy soud neshledal důkazy, které by odůvodňovaly rozhodnout o povinnosti obviněného k náhradě škody nebo nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení, bylo namístě poškozeného s jeho nárokem odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních ve smyslu § 229 tr. ř. V další části svého obsáhlého odůvodnění stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti rozebírá jednotlivá ustanovení trestního řádu, která se otázkou poškozeného zabývají [§ 43, 206, 314f, 228 a 229 tr. ř.], aby závěrem konstatoval, že soud vůči poškozenému nejednal žádným zákonem předpokládaným způsobem a pouze dodatečně jej přípisem vyrozuměl o svém vyhodnocení věci, přičemž podle stěžovatele byly splněny podmínky pro uložení povinnosti podle § 228 odst. 1 tr. ř. Následně ministr spravedlnosti odkazuje na nejednotnou rozhodovací činnost Nejvyššího soudu ohledně rozhodování o nároku poškozeného ve vazbě na trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti a otázku bezdůvodného obohacení, aby své rozsáhlé úvahy koncentroval v závěr, že „předmětná věc vykazuje zásadní judikaturní potenciál týkající se souběhu predikativního trestného činu s legalizací výnosů z trestné činnosti v případě spáchání uvedeného souvisejícího jednání jedním a týmž pachatelem v bezprostřední či blízké návaznosti“ a mj. navrhl, pokud Nejvyšší soud uzná za vhodné, aby věc postoupil velkému senátu podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Závěrem podané stížnosti pro porušení zákona navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl v § 217 odst. 2, odst. 3 písm. a) a § 209 tr. zákoníku a v § 43 odst. 1 a § 228 odst. 1 tr. ř. porušen zákon ve prospěch obviněného A. K. Podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl v § 43 odst. 1, § 314f odst. 1 písm. e) a § 228 odst. 1 tr. ř. porušen zákon v neprospěch poškozeného S. S. E.

3. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství se ve svém vyjádření plně ztotožnil s podanou stížností pro porušení zákona, a odkázal na velmi podrobný a vyčerpávající výklad stěžovatele k uvedené problematice. Vzhledem k tomu, že došlo k porušení zákona ve prospěch obviněného, je možno se podle státního zástupce omezit pouze na tzv. akademický výrok. Závěrem svého vyjádření navrhl postupovat ve shodě se závěrečným návrhem učiněným ministrem spravedlnosti v podané stížnosti pro porušení zákona, a to včetně ev. postupu podle § 20 odst. 1, 2 zákona o soudech a soudcích.

4. Obviněný se k podané stížnosti pro porušení zákona vyjádřil prostřednictvím své obhájkyně. Ve

svém vyjádření mj. uvedl, že poškozenému nic nebránilo v okamžiku, kdy mu bylo policejním orgánem postavení osoby poškozené odmítnuto, domáhat se svého tvrzeného nároku na náhradu škody či vydání bezdůvodného obohacení občanskoprávní cestou, pročež institut stížnosti pro porušení zákona nelze zneužívat pro dosažení náhrady škody v případech, kdy takto nečinil. Podle obviněného stížnost pro porušení zákona podaná v jeho neprospěch působí dojmem nadstandardního způsobu zachování vymahatelnosti a prosazování nároku poškozeného, aniž pro takový způsob existují objektivní důkazy. Rovněž odmítl tvrzení ministra spravedlnosti, že věc vykazuje zcela zásadní judikaturní potenciál. Podle obviněného za situace, kdy soustava státního zastupitelství nebyla schopna využít veškeré dostupné zákonné možnosti pro nápravu ve stížnosti pro porušení zákona tvrzených pochybení, nelze po více jak roce po právní moci rozhodnutí napravovat tvrzené nedostatky cestou mimořádného opravného prostředku. S ohledem na shora uvedené skutečnosti i tu skutečnost, že Nejvyšší soud se může omezit pouze na tzv. akademický výrok, navrhl, aby stížnost pro porušení zákona byla zamítnuta.

5. Poškozený se ke dni rozhodování Nejvyšším soudem k podané stížnosti pro porušení zákona nevyjádřil.

6. Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a shledal, že zákon byl porušen.

7. V souvislosti s institutem stížnosti pro porušení zákona je vhodné úvodem uvést, že jde o jeden ze tří mimořádných opravných prostředků, přičemž jeho uplatnění ve své podstatě znamená prodlužování řízení a prolomení principu nezměnitelnosti rozhodnutí, která již nabyla právní moci, což ve své podstatě znamená, že je adekvátní toliko v případě výjimečných důvodů. V návaznosti na výše uvedené a zjištění, že předmětná stížnost pro porušení zákona byla podána toliko proti trestnímu příkazu, a to v neprospěch obviněného (současně též ve prospěch jednoho z poškozených), je nutno konstatovat, že nálezem pléna Ústavního soudu z 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, došlo ke zrušení § 272 a § 276 věty čtvrté trestního řádu, které do té doby umožňovalo podle § 272 tr. ř. z podnětu stížnosti pro porušení zákona podané v neprospěch obviněného po zjištění, že byl zákon porušen v jeho prospěch, a za splnění dalších podmínek zrušit napadené rozhodnutí, popřípadě i řízení mu předcházející, a v dalším řízení učinit jiné rozhodnutí, které mohlo být pro obviněného méně příznivé než původní. Rozhodnutí č. 22/2025 Sb. rozh. tr. k uvedené problematice mj. uvádí, že „zrušení rozhodnutí napadeného stížností pro porušení zákona podle § 269 odst. 2 tr. ř. nepřichází v úvahu, pokud byl zákon porušen ve vztahu k osobě odlišné od obviněného.

8. Již v úvodu tohoto rozsudku bylo konstatováno, že stížnost pro porušení zákona byla podána nejen v neprospěch obviněného, ale současně také ve prospěch jednoho z poškozených. Právě ve vazbě na to, že byla podána též ve prospěch poškozeného lze uvést, že z podnětu stížnosti pro porušení zákona a při vázanosti jejími důvody může Nejvyšší soud vyslovit, že zákon byl porušen ve prospěch či v neprospěch jiné osoby než obviněného (resp. v obou směrech). Shora již bylo zmíněno, že v důsledku zrušení ustanovení § 272 tr. ř. nálezem pléna Ústavního soudu ze dne z 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, se v tomto případě musí Nejvyšší soud omezit jen na uvedený tzv. akademický výrok podle § 268 odst. 2 tr. ř., konstatovat pouze zjištěné porušení zákona, přičemž při respektování ustanovení § 269 odst. 2 tr. ř., které mj. uvádí, že „byl-li však porušen zákon v neprospěch obviněného, zruší Nejvyšší soud zároveň s výrokem uvedeným v § 268 odst. 2 tr. ř. napadené rozhodnutí nebo jeho část, případně též vadné řízení, mu předcházející“, není oprávněn zrušit napadené rozhodnutí a učinit další rozhodnutí [tento závěr mj. vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. 4 Tz 4/2005, publikovaného v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, Nakladatelstvím C. H. Beck, Praha, svazku 12/2005 pod T 764 – Kasační oprávnění Nejvyššího soudu podle § 269 odst. 2 tr. ř. nepřichází v úvahu nejen tehdy, jestliže Nejvyšší soud shledal, že k porušení zákona nedošlo v neprospěch obviněného, ale také za situace, byl-li zákon porušen ve vztahu k jiné osobě (např. v

neprospěch obhájce obviněného při rozhodování o jeho nároku na odměnu a náhradu hotových výdajů); viz shora bod (7); rozhodnutí č. 9/2020 Sb. rozh. tr.].

9. S ohledem na rozsáhlost podané stížnosti pro porušení zákona považuje Nejvyšší soud za postačující omezit své úvahy v odůvodnění tohoto rozhodnutí k vlastnímu meritu předmětné problematiky, se zaměřením k osobám, kterých se dotýká.

10. Předně je nutno uvést, že stížnost pro porušení zákona byla podána v neprospěch obviněného proti trestnímu příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, kterým samosoudce jednání obviněného právně kvalifikoval jako přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Zásadní skutečností, která je podle názoru Nejvyššího soudu podstatná a na kterou je třeba upozornit, je skutečnost, že obžaloba byla na obviněného podána pro úmyslný trestný čin – zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Ze shora uvedeného zákonného ustanovení přitom vyplývá, že za tento úmyslný trestný čin je možno pachateli uložit trest odnětí svobody v trvání jednoho roku až šesti let. Z ustanovení § 314a odst. 1 tr. ř. (ve znění účinném v době vydání trestního příkazu) vyplývalo, že – samosoudce koná řízení o trestných činech, na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let. Obžaloba, která na obviněného byla podána dne 29. 1. 2024, hovořila o trestném činu, resp. zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, se sazbou od jednoho roku do šesti let, což byl nesporně limitující faktor z pohledu řízení před samosoudcem (viz § 314a odst. 1 tr. ř., § 314e odst. 1 tr. ř. a násl.) při skutkovém zjištění, že „…A. K. (obviněný) musel být nejméně srozuměn s tím, že tyto finanční prostředky mohou být výnosem z trestné činnosti, neboť neexistoval reálný legální důvod, aby bankovní účty společnosti S. s. r. o. byly kreditovány takovými prostředky, a věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem spočívající v ochraně cizího majetku“.

11. Z dalšího ustanovení – § 314e odst. 1 tr. ř., které bylo při vydání trestního příkazu použito, vyplývá (v době jeho vydání 31. 1. 2024), že samosoudce může bez projednání věci v hlavním líčení vydat trestní příkaz, jestliže skutkový stav je spolehlivě prokázán opatřenými důkazy, a to i v řízení konaném po zkráceném přípravném řízení. K otázce skutkového zjištění lze uvést, že ve výroku předmětného trestního příkazu je mj. také uvedeno, že „…A. K. (obviněný) musel být nejméně srozuměn s tím, že tyto finanční prostředky mohou být výnosem z trestné činnosti, neboť neexistoval reálný legální důvod, aby bankovní účty společnosti S., s. r. o. byly kreditovány takovými prostředky, a byl nejméně srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem spočívající v ochraně cizího majetku, když nechal na účet převést a následně z účtu vybral v hotovosti finanční prostředky pocházející z trestné činnosti…“. Ve vazbě na samosoudcem použitou právní kvalifikaci jednání obviněného jako přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku lze uvést, že podle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku [písm. b) není podle názoru Nejvyššího soudu ani třeba již zmiňovat] „je trestný čin spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí“, skutkový stav, který měl naplňovat použitou právní kvalifikaci však neposkytuje možnost takového závěru. Byl-li by prokázán skutek vykazující znaky přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, bylo by možno trestní příkaz vydat. Taková situace však v předmětné trestní věci nenastala. Vydání trestního příkazu bránila skutečnost, že nebyl spolehlivě prokázán skutkový stav, neboť popis skutku jednoznačně obsahuje spojení, že obviněný „musel být nejméně srozuměn s tím, že finanční prostředky mohou být výnosem z trestné činnosti, a byl nejméně srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem“, což i podle ministra spravedlnosti odpovídá nepřímému úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, které uvádí, že „trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím

srozuměn“. Srozuměním se pak rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem (viz § 15 odst. 2 tr. zákoníku). S ohledem na shora uvedené je nutno konstatovat, že došlo k porušení zákona v ustanovení § 314e odst. 1 tr. ř. ve prospěch obviněného.

12. S ohledem na shora uvedené skutečnosti vyslovil Nejvyšší soud porušení zákona ve prospěch obviněného v ustanovení § 314a odst. 1 tr. ř. a § 314e odst. 1 tr. ř., kdy trestní příkaz byl vydán samosoudcem, aniž by skutkový stav byl spolehlivě prokázán (při použití právní kvalifikace pro obviněného příznivější). Bylo-li vysloveno porušení zákona ve prospěch obviněného s odkazem na porušení ustanovení § 314a odst. 1 tr. ř. a § 314e odst. 1 tr. ř., a to se závěrem, že samosoudcem zvolený postup, včetně vydání trestního příkazu, odporoval shora uvedeným ustanovením, lze stěží výkladem reagovat na námitku ministra spravedlnosti ohledně chybějícího výroku ve vztahu k poškozenému a hypoteticky domýšlet a modelovat, jaké postavení a právo na náhradu škody by bylo „poškozenému“, v řádně proběhnuvším řízení před soudem, přiznáno. Bylo-li Nejvyšším soudem ve své podstatě vysloveno, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro vydání trestního příkazu, který byl napaden stížností pro porušení zákona, nelze tudíž teoreticky zpětně dovozovat porušení zákona takovým trestním příkazem zejména k právu poškozeného ve smyslu § 228 tr. ř., jak se ministr spravedlnosti domáhal.

13. S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší soud akademickým výrokem pouze vyslovil, že pravomocným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl ve prospěch obviněného porušen zákon v ustanovení § 314a odst. 1 tr. ř. a § 314e odst. 1 tr. ř. (ve znění účinném ke dni rozhodnutí).